

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9197 van 12 november 2012
in de zaak A. 206.622/XIV-34.596**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dimitri Vandenbroucke
 kantoor houdend te 8940 Wervik
 Nieuwstraat 23
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 oktober 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 86.962 van 6 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 oktober 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt waarop artikel 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste onderdeel aan het enige middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. De verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van haar asielrelaas en haar eigen standpunt dienaangaande, terwijl dergelijke uiteenzetting de grond van de zaak raakt en de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

De verzoekster gaat in het derde onderdeel van het enige middel voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vaststelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar beweerde land van herkomst een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico zal lopen, zodat niet kan worden ingezien waarom haar het voordeel van de twijfel zou moeten worden gegund. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) betreft, wordt in het bestreden arrest gesteld dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet overeenstemt, dat aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is en dat met het bestreden arrest geen uitspraak over een terugleidingsmaatregel wordt gedaan maar enkel over de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gebleven. Voor het overige herhaalt de verzoekster haar standpunt

en haar asielrelaas. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf november tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams